

[Statsministeren]

man måske forestillede sig, da man fandt ud af, at noget sådant måtte gøres.

Derfor tror jeg, at den eneste mulighed for at undgå ensretning i den danske presse er, at vi på en eller anden fornuftig måde – og det er ikke nemt – finder frem til nogle støtteordninger, som kan hjælpe pressen, ikke for pressens skyld, men for alsidighedens skyld. Det er derfor, det er en rigtig idé, der ligger i SFs forslag, og det er en af de omfattende ideer, som også indgår i mediekommisionens overvejelser; vi må nødvendigvis, når vi har nedsat den, afvente resultatet af dens overvejelser.

Fru Grethe Fenger Møller sagde, at man måtte vente på kommissionen; det er jeg enig i. Fru Grethe Fenger Møller skyndte sig straks at sige, at man jo ikke vidste, om man ville være enig med kommissionen, og det er nok også for tidligt at sige, at man vil være det – det er jo heller ikke sikkert, at socialdemokratiet og regeringen vil være det – men det var, ligesom om der allerede på forhånd lå en afstandtagen fra det, og det var i hvert fald en afstandtagen, hvis det skulle blive en selektiv støtteordning. I den forbindelse vil jeg sige, at jeg håber en eller anden form for selektiv støtteordning vil blive resultatet af kommissionsarbejdet. Hvis det ikke er det, er det jo bare en generel udpumpning af penge til hele pressen, og det vil bestemt ikke virke i retning af, at vi får et rigere udbud og større variation i den presse og information, der går ud til befolkningen. Men igen – indrømmet – det er et meget vanskeligt og ømtåligt spørgsmål, men der er efter min mening ingen vej udenom, og vi må finde den rigtige form.

Så er det klart, at konflikten på dagblade blev draget ind som et spørgsmål. Jeg ved ikke, om jeg må svare, da der nu er blevet spurgt, selv om det ligger lidt udenfor, men mit svar vil blive meget kort.

For det første har jeg, som det også er offentligheden bekendt, haft kontakter med parterne på dagspresseområdet. Jeg kan tilføje, at det vil jeg nok også have senere, hvis der viser sig bare den mindste åbning og vilje til at finde en løsning, men det er desværre næppe særlig aktuelt lige nu. Derfor vil jeg sige, at det, det primært drejer sig om, er, at parterne selv viser en vilje til at forsøge at finde hinanden igen, og i den forbindelse vil jeg sige, ikke alene for freden på arbejdsmar-

kedets skyld, men også af hensyn til den alsidighed i pressen, som der bør være, således at vi igen kan få flere aviser, og således at flere aviser kan overleve: ikke mindst af den grund er det vigtigt. Men først og sidst, når det gælder en arbejdskonflikt, vil jeg selvfølgelig understrege, at det primært er forligsinstitutionen, der har en rolle at spille, hvis der altså er muligheder på arbejdsmarkedet.

Fru Janne Normann spurgte, om jeg kunne røbe, hvor langt mediekommisionen er kommet. Dertil må man vel sige, at når problemerne er så mange, så store og så komplicerede, som de er på det totale medieområde, er det lidt urimeligt at forlange, at der allerede nu skulle foreligge en rapport om, hvor langt man er nået.

Det, jeg derimod kan sige, og som er sagt mange gange før, også her fra talerstolen, er, at mediekommisionens kommissorium helt klart siger, at der skal kunne afgives delbetænkninger, og det betyder, at man ikke nødvendigvis behøver at have gravet ud i hvert eneste hjørne af hvert eneste problem, før man barsler med en stor og tyk betænkning. Det er en proces, som jeg bestemt håber og tror – det har også været hensigten med mediekommisionen – at vi løbende kan drage nytte af, men det er for tidligt at sige, at der er noget på trapperne.

Derimod har jeg klart sagt, hvordan det ligger med støtte til dagspressen med hensyn til, hvor langt man regner med at kunne komme, og jeg har sagt, hvornår vi regner med at der på dette område vil ligge en delbetænkning.

Hr. Arne Melchior kom også ind på konflikten, men jeg skal ikke sige mere om den; jeg har vist kommenteret så meget, som man kan, og specielt som man bør ved denne lejlighed.

Så kan jeg sige, at selvfølgelig er det rigtigt, at der for arbejderspressens områdes vedkommende skete det, at man måtte lukke en hel del af denne presse. Jeg ved ikke, om der er noget særlig pudsigt i, at man på et vist tidspunkt må lukke noget og så måske senere kommer i en situation, hvor man kan starte igen. Selv om det måske er lidt uden for dagsordenen, vil jeg sige, at hr. Arne Melchior og undertegnede ved jo meget nøjagtigt, hvordan det stod til, og hvor nødvendigt det var at træffe de beslutninger, man dengang traf. Vi var dengang ikke i de positioner, el-